

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **P. K.**, narozen X,
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
sídlem Křížová 25, 150 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 8. 9. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2020 zamítla žalovaná žádost žalobce o úpravu starobního důchodu podle přechodných ustanovení čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce. Procentní míra starobního důchodu žalobce ve výši 11 661 Kč měsíčně totiž sama o sobě přesahuje nejvyšší možnou výměru zvýšení 10 653 Kč měsíčně podle nařízení vlády č. 415/2005 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2006.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

2. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce námitky. Podle nich žalovaná nerespektovala závazný rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 14/2011-81 ze dne 30. 9. 2011 a rozhodnutím ze dne 19. 1. 2012 neuplatnila několik let platný zákon č. 264/2006 Sb., přestože všechny podmínky zákona žalobce splnil. Výsledný výpočet důchodu žalovaná ve svém rozhodnutí účelově upravila. Žalovaná tyto námitky zamítla. Aby žalobci mohla zvýšit starobní důchod podle čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., musel by jej žalobce roku 2006 pobírat v hodnotě menší, než je nejvyšší výměra představovaná částkou 10 653 Kč měsíčně. Žalobce však pobíral starobní důchod, jehož procentní výměra činila 11 661 Kč měsíčně. Rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 14/2011-81 ze dne 30. 9. 2011 žalovaná respektovala svým rozhodnutím č. j. 411 025 103 ze dne 19. 1. 2012. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal námitky. Žalovaná také neeviduje žádnou dřívější žádost o úpravu starobního důchodu podle zákona č. 264/2006 Sb.
3. Proti rozhodnutí žalované žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že jeho námitky ze správního řízení žalovaná zamítla bez řádného odůvodnění a faktického rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je věcně i formálně problematické. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2012 se rozchází s rozsudkem Krajského soudu v Plzni č. j. 16 Ad 14/2011-81. Žalovaná tehdy vypočetla žalobci důchod bez zohlednění zákona č. 264/2006 Sb. Tuto skutečnost žalovaná opomenula záměrně. Dále žalobce namítl, že procentní výměru 11 661 Kč v roce 2006 tvoří též částka 3 359 Kč za sedm let práce nad rámec zákonného odchodu do důchodu. Pro výpočet však správně měla být použita procentní výměra 10 653 Kč.
4. Žalovaná ve vyjádření nastínila právní úpravu důchodových nároků někdejších zaměstnanců v hornictví. Zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni se týkal toho, zda žalobce v letech 1988 až 1991 vykonával zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Na základě tohoto rozsudku žalovaná zvýšila žalobci důchod, když zhodnotila dobu pojištění ode dne 1. 1. 1986 do dne 31. 12. 1991 vykonávanou žalobcem v hornictví. Žalovaná má za prokázané, že žalobce v minulosti nepožádal, aby byl jeho starobní důchod přepočítán podle zákona č. 264/2006 Sb. Procentní výměra starobního důchodu žalobce v roce 2006 činila 11 661 Kč. Částka 3 359 Kč, kterou žalobce staví „nad rámec zákonného odchodu do důchodu“, je ve skutečnosti součástí procentní výměry žalobcova starobního důvodu.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná. Žalobce sice s napadeným rozhodnutím z 8. 9. 2020 nesouhlasil, prakticky však nerozporoval jeho konkrétní obsah (k tomu srov. rozsudek NSS č. j. 8 Azs 59/2018-59 ze dne 25. 7. 2018, č. 3776/2018 Sb. NSS). Jeho výhrady se převážně vztahovaly k žalobou nenapadenému (a v současnosti i nenapadnutelnému) rozhodnutí žalované z 19. 1. 2012 a ve výsledku se žalobce patrně domáhal nižší procentní výměry starobního důchodu, než která mu náleží bez přepočtu podle čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb.
6. Pro posouzení věci je zcela bez významu, zda žalovaná svým rozhodnutím o důchodu z 19. 1. 2012 následovala pokyny rozsudku č. j. 16 Ad 14/2011-81 o zařazení do pracovní kategorie I. AA, protože nynější řízení a napadené rozhodnutí řeší přepočet procentní výměry starobního důchodu. S citovaným rozsudkem tedy nesouvisí a nijak se s ním nerozchází. Případné vady rozhodnutí z roku 2012 měl žalobce napadnout již v roce 2012.
7. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí z 8. 9. 2020 tak je podstatné toliko to,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

zda žalovaná měla na základě přepočtu podle čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb. vycházet z procentní výměry starobního důchodu ve výši 10 653 Kč. To je nejvyšší výměra, kterou lze na základě přepočtu přiznat (srov. druhou větu čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb.).

8. Z napadeného rozhodnutí žalované, jemu předcházejícího rozhodnutí z 28. 7. 2020 a ostatně i z onoho rozhodnutí ze dne 19. 1. 2012 ovšem plyne, že **procentní výměra starobního důchodu žalobce je vyšší než nejvyšší výměra přiznatelná na základě požadovaného přepočtu**: žalobci náležejících 11 661 Kč měsíčně za rok 2006 nelze přepočtem nijak zvýšit, aby tato částka nepřesahovala 10 653 Kč měsíčně za rok 2006. To lze pouze snížením. Žalovaná tedy po právu rozhodla, že *pro zvýšení nejsou splněny zákonné podmínky*. Není proto zřejmý důvod, proč by žalobci měla být přiznána procentní výměra ve výši 10 653 Kč, nehledě na to, že z žaloby už vůbec neplyne, proč se žalobce domáhá nižší procentní výměry, než která mu nyní náleží.
9. Poukazoval-li žalobce na to, že součástí procentní výměry je i 3 359 Kč měsíčně za dny pojištění získané po vzniku nároku na důchod, nijak to nevymezuje, v čem konkrétně žalobce spatřuje vadu či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Nejde tedy o řádný žalobní bod. Nad rámec rozhodovacího důvodu tak lze jen odkázat na vyjádření žalované, že tato částka je součástí procentní výměry. To znamená, že se nepřičítá k procentní výměře až po zvýšení (např. v podobě 10 653 Kč + 3 359 Kč měsíčně), ale je součástí částky, která se následně má zvyšovat (ovšem ne výše než 10 653 Kč za rok 2006).
10. Odkaz žalobce na zvýšení důchodu jiných pojištěnců je pro posouzení věci taktéž bez významu, protože z toho žalobce jednak nic konkrétního argumentačně nedovozoval, jednak tito pojištěnci měli zjevně výrazně nižší procentní výměru starobního důchodu než žalobce (10 337 Kč oproti 8 582 Kč a 6 219 Kč ke dni přiznání), takže u nich bylo možné provést alespoň nějaké zvýšení podle čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb.

Závěr

11. Z uvedených důvodů je napadené rozhodnutí žalované v souladu se zákonem. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované náhrada nákladů nenáleží. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. května 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.